

ce

Posudek oponenta na diplomovou práci Milana KUČERY, zpracovanou a odevzdanou na téma: „Právní úprava státních svátků v České republice: Historický vývoj, současný stav a mikrokomparatistická právní studie.“ (červen 2007)

Milan Kučera si pro svoji diplomovou práci zvolil téma, které zasahuje do několika právních oborů – do právní historie, do práva ústavního, správního, pracovního. Tzv. svátkové právo je čas od času zpracováno odbornou literaturou, do popředí zájmu se dostává v souvislosti s definováním svátků, resp. při návrzích jejich změn. Nepůsobí proto dobře, když diplomant v celé práci neuvádí jediný odkaz na literaturu o svátkovém právu a ani v seznamu použité literatury není žádný titul uveden. (V poslední době se svátkovému právu věnoval např. JUDr. R. Suchánek: „Vývoj svátkového práva od vzniku ČSR po současnost“, AUC, Iuridica 1–2/1999, str. 103 – 114). Posuzovaná diplomová práce tak působí dojmem, jakoby diplomant „vyčetl“ všechna fakta o státních i jiných svátcích a o významných dnech jen z právních předpisů.

Diplomant předložil svoji písemnou práci na téma uvedené v záhlaví tohoto posudku v celkovém rozsahu 58 stran (53 strany vlastního textu). Struktura (obsah) práce v zásadě odpovídá názvu práce, i když nepojednává jen o státních svátcích. Určitým problémem jsou i nevyvážené historické exkurzy. V práci postrádám úvodní kapitolu (pasáž), v níž by diplomant vyjádřil názor na současný význam státních symbolů a státní symboliky jako výrazu suverenity státu a náhled na význam státních a dalších svátků v současné době.

Práce je – vedle úvodu a závěru – členěna do dalších sedmi tématických okruhů. Již ten první – „Udělování státních vyznamenání“ (str. 3 až 4) však působí neorganicky – proč má práce o právní úpravě státních svátků začínat udělováním státních vyznamenání, medailí a řádů? Navíc text obsahuje nepřesnosti, hraničící s chybami – v preambuli Ústavy ČR se k obnově samostatného českého státu nepřihlásil český lid (tento pojem Ústava nezná) a není ani přesné, že by preambule Ústavy odkazovala na dobré tradice „české státnosti“. Tento příklad ze str. 3 uvádím proto, že i na dalších místech diplomové práce jsou někdy příliš volné formulace (opakovaně např. „státní zákon“ – je též nějaký „nestátní zákon“).

Druhá tématická část „Současná právní úprava svátků a jiných památných dní a jejich historický a právněhistorický vývoj“ (str. 4 až 8) je přehledem státních svátků, ostatních svátků, dnů pracovního klidu a významných dnů, jak je uvádí zákon č. 245/2000 Sb., o státních svátcích, o ostatních svátcích, o významných dnech a o dnech pracovního klidu v platném znění. Diplomant v této pasáži poukazuje na rozdíl v pracovně právních vztazích (dny pracovního klidu).

Třetí tématickou část autor věnoval „státním svátkům“ (str. 8 až 20). V ní je přehled jednotlivých státních svátků (1. 1., 8. 5., 5. 5. - pražské povstání; toto datum ale státním svátkem není, 5. 7. - včetně „dějinného přiblížení“, což na jedné straně je možné akceptovat jako odůvodnění pro právě 5. 7., na druhé straně zařazení této oddělené pasáže působí neorganicky – proč právě jen 5. 7. a ne oddělené „dějinné přiblížení“ jiných státních svátků, 6. 7., 28. 9., 28. 10. (na str. 18 je chybné datum 29. 10.) a 17. 11. Tato část by podle názvu práce měla být její ztěžejní pasáží. Je kombinací konstatování současné zákonné úpravy a historických událostí.

Ve čtvrté tématické části „ostatní svátky“ (str. 20 až 24) diplomant pokračuje ve stejném přístupu v jaké zpracoval část předchozí. Vyjmenovává ostatní svátky (1. 1., velikonoční pondělí, 1. 5., 24. 12., 25. 12. a 26. 12.) a uvádí stručné zdůvodnění stanovených dnů.

Totéž platí i o páté tématické části „jiné významné dny“ (str. 24 až 35). I zde diplomant vyjmenovává jiné významné dny (27. 1., 8. 3., 12. 3, 7. 4., 5. 5., 15. 5., 10. 6., 27. 6., 11. 11. a stručně (s výjimkou povstání českého lidu v r. 1945) odůvodňuje, co tyto dny připomínají nebo symbolizují.

Šestou tématickou část diplomant nazval „význam státních svátků v jednotlivých právních oblastech“ (str. 35 až 46). Fakticky význam zúžil na běh (počítání) lhůt v jednotlivých právních oborech (ve správním právu, v trestním právu, v občanském právu, ve finančním právu, v ústavním právu); V této části diplomant poukazuje na zákonnou úpravu, resp. judikaturu. Kladem je, že uvádí různou právní úpravu, která běh (počítání) lhůt uvádí, záporom je, že využití této úpravy přeceňuje. Např. se nemohu ztotožnit s tvrzením na str. 42, kde diplomant zobecňuje, že od r. 1998 platí v ústavním právu zásada, podle níž připadne-li konec lhůty na svátek se statutem dne pracovního klidu, bude se za konec této lhůty počítat první následující pracovní den. Při ústní obhajobě autor jistě vysvětlí, vztahuje-li se podle jeho názoru tato zásada i např. na konec mandátu poslance, senátora,

prezidenta republiky či jiného ústavního činitele nebo i na konec volebního období zastupitelstva kraje či obce. Tato moje pochybnost se pak vztahuje i na shrnutí a zevšeobecnění na str. 42 a 43. V rámci šesté tématické části, která je tak fakticky nejrozsáhlejší, autor zvlášť pojednává o významu státních a jiných svátků v oblasti pracovního práva, o postupu podle zákona o mzdě, o výpočtu dosažené mzdy za práci ve svátek a o postupu podle zákona o platu.

Sedmá tématická část "právní mikrokomparatistická studie" (str. 47 až 52) je pokusem o srovnání problematiky svátků v jednotlivých státech Evropské unie před jejím posledním rozšířením k 1. 1. 2007 (název Litevsko je netradiční). Tato část by mohla být východiskem pro širší komparatistickou studii. Zařazení úvahy o tom, že žádný stát EU neslaví 5. a 6. červenec - den Slovanských věrozvěstů a upálení Mistra Jana Husa působí značně nesystematicky.

Předloženou diplomovou prací autor prokázal schopnost vytyčit si právní téma a to zpracovat do studie, která je také možná. Samozřejmě by se o svátkovém právu dala napsat i jinak pojatá práce. Autorovi se však nedá upřít schopnost vytěžit právní normy. Až na pasáže na str. 42 a 43, na které upozorňuji výše, netrpí práce výraznějšími věcnými chybami (problémem je někdy stručnost, která může vést ke zkreslení). Moje zásadnější výtky jsou tak spíše v metodologii zpracování. Až na výjimky také autor shrnutá fakta nijak nehodnotí, prostě konstatuje, že tomu či onomu tak je.

Práce je napsána s odpovídající kulturou jazyka, písemného projevu i grafického zpracování. Za dostatečný považuji poznámkový aparát, naopak za nedostatečný považuji seznam použité literatury, vztahující se k danému tématu. I přes uvedené výtky předložená diplomová práce ještě splňuje požadavky na tento druh prací kladených a **doporučuji ji k ústní obhajobě.**

Při ústní obhajobě by se diplomant měl vyjádřit jednak k výtčům v tomto posudku a jednak by se mohl blíže vyjádřit k problematice státních symbolů a státní symboliky a jejich významu z hlediska suverenity daného státu.

Celkové hodnocení diplomové práce Milana Kučery je odvislé od ústní obhajoby; předloženou práci hodnotím jako **dobrou**.

Praha, červen 2007

JUDr. Jiří Hřebejk,
katedra ústavního práva